

ἄζουδεύομαι ἀμάρτ. ἄζουδεύομαι Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄζουδος. Πβ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 36 (1924) 193 κέξ.

Κλαίω τὴν τύχην μου. Ἰδ. ἄζουδος.

ἄζουδιᾶ ἡ, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄζουδος. Ἡ λ. καὶ παρὰ Στάθη πρᾶξ. στ. 397 (ἐκδ. ΚΣάθα 167) «ποιὸς ἡδειαζε τὰ ροῦχά του ἐπέτα τὴν κασσέλλα | ὅς τοῦτο αὐτὴ τὴν ἄζουδιᾶ ξάβνου ἐγὼ ἤρπαξά τη».

Δυστυχία, κακομοιριά : Φρ. ἀδικιὰ κι ἄζουδιᾶ νὰ τοῦ γρῆθῃ ὅς τὴ γεφਾਲή ! (ἀρά).

ἄζουδιῶ ἀμάρτ. ἄζουδιῶ Κύπρ.

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Ἀναδίδω ὑγρασίαν, συνήθως ἐπὶ ἀγγείων πηλίνων, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τόπων ἢ πηγῶν ἀναδιδουσῶν ὀλίγον ὕδωρ : Ἐν τῷ οὐρῶν τὸ σταμνὶν τὸ ἄζουδιᾶ. Ἡ βρύσι ἐν ἔδει νερόν, ὅσον κι ἄζουδιᾶ (ὅσον = μόλις). Συνών. ἀναδίδω, ἀναδοσιῶ, ἀναδοτῶ, ἀναζουδιῶ, ἀναξερνῶ.

ἄζουδος ἐπίθ. Ἰων. (Κρήν.) Κρήτ. Πελοπν. (Λακων. Μάν. Οἰτυλ.) ἄζουδε Τσακων. ἄζούδης Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. ζούδι. Πβ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 36 (1924) 193 κέξ.

1) Ἀμοιρος, κακότηχος, δυστυχῆς Ἰων. (Κρήν.) Κρήτ. Πελοπν. (Λακων. Μάν. Οἰτυλ.) : Τί ἐπαθες, ἄζουδε ; Κρήν. Ἀδικοῦν ἐμᾶς τὸ ἄζουδους καὶ τὸ ὄρφανους Κρήτ. || Φρ. Ἀνομά σου, ἄζουδε ! (δυστυχία σου, κακότηχε!) αὐτόθ. Ἐγὼι σου, ἄζουδε ! (ἀλλοίμονό σου, δυστυχισμένε!) αὐτόθ. Τὸ ἄζουδο ! (τὸ καημένο ! χαϊδευτικὴ προσφώνησις) αὐτόθ. || Ἀσμ.

Οἱ Σφακιανοὶ ποφάσισα πόλεμο νὰ σηκώσουν, τὴν ἄζουδη πατρίδα των νὰ τὴν ἐλευθερώσουν

αὐτόθ. Ἀντίθ. ζουδερός. 2) Ἀνευ ἐνεργητικότητος, νωθρός Τσακων. Συνών. ψόφος.

ἄζουλα ἡ, Ἰθάκ. Κεφαλλ. Παξ.

Ἐκ τοῦ Ἑνετ. *asola*.

Ἑνετὴ, κόπιτσα ἐνθ' ἄν. : Ἐρραπα τοὶ ἀρσενικὲς ἄζουλες, θὰ ράψω καὶ τοὶ θηλυκὲς καὶ θὰ ναι σὲ λίγο χαζίρι (ἔτοιμο) Ἰθάκ. Θέλει ἄζουλες νὰ κολλήσῃ ὅς τὸ φόρεμά της Κεφαλλ.

ἄζούλιαστος ἐπίθ. Πελοπν. (Καλάβρυτ.) ἄζούλιαχτος Εὐβ. (Κονίστρ.) Πελοπν. (Καλάβρυτ. Τρίκκ.) Στερελλ. (Ἀμφ.) ἄζούλιαγος Πελοπν. (Καλάβρυτ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ζουλιαστὸς <ζουλιάζω.

1) Ἀλύγιστος, ἄκαμπτος Πελοπν. (Καλάβρυτ. Τρίκκ.) Στερελλ. (Ἀμφ.) 2) Σκληρός, ἄωρος, ἐπὶ καρπῶν Εὐβ. (Κονίστρ.) Πελοπν. (Τρίκκ.) : Ἀζούλιαχτο ἀχλάδι-σῦκο κττ. Κονίστρ. Ἀχλάδια ἄζούλιαχτα Τρίκκ.

Πβ. ἄζούλιστος.

ἄζουλισία ἡ, Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄζούλιστος. Διὰ τὸν σχηματισμὸν ἰδ. ἀ- στερητ. 1 β.

Ἡ ἔλλειψις εὐνουχισμοῦ, ἐπὶ ζώων : Τὰ βούδα ἀσ' σὴν ἄζουλισίαν ἐξαπούνεψαν (οἱ βόες ἀδυνατίσαν ἀπὸ τὸν μὴ εὐνουχισμὸν).

ἄζούλιστος ἐπίθ. Ἀνδρ. Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ) Σίφν. Σῦρ. Χίος κ. ἀ. ἄζούλιχτος Ἀνδρ. Παξ. Πελοπν. (Τριφυλ.) Πόντ. (Κοτύωρ. Χαλδ.) ἄζούλ'χτους Μακεδ. ἄζούλιγος Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἄζούλιος Παξ. ἄζούλιστος Πόντ. (Ὁφ.) ἄζούλιχτος Ἀνδρ. κ. ἀ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἀμαρτ. ἐπιθ. ζουλιστὸς <ζουλίζω, παρ' ὃ καὶ ζουλῶ, ὅθεν τὸ ἄζούλιχτος.

1) Ἐπὶ πραγμάτων, ἀλύγιστος, ἄκαμπτος, ὁ ἀνθιστάμενος εἰς πίεσιν σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.) : Οἱ ἐλαιὲς ἦτανε ζουλισμένες, λίγες ἦτανε ἄζούλιες Παξ. β) Ὁ μὴ συνεστραμμένος Πόντ. (Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ.) : Τ' ἐναν τ' ὥτιν τὴ κιαμᾶντζᾶς ἄζούλιστον ἐν' (κιαμᾶντζᾶς = λύρας) Τραπ. Χαλδ. γ) Ἀναλλοίωτος, κανονικός, ἐπὶ μήτρας ἐγκύου γυναικὸς διατηρουμένης ἐν τῇ κανονικῇ αὐτῆς θέσει Πόντ. (Τραπ.) Συνών. ἄζάρωτος 3.

2) Ἐπὶ προσώπων, σκληροτράχηλος, ἀγροϊκός, πείσμων Πόντ. (Σάντ. Τραπ.) : Πολλὰ ἄζούλιγος ἀνθρωπος ἐν' Σάντ. Μωρέ, χάσον αἶτον, ἄζούλιστος ἐν' Τραπ. 3) Ἐπὶ ζώων, ὁ μὴ ὑποστάς σύνθλασιν τῶν ὀρχεων, ὁ μὴ εὐνουχισθεὶς Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) : Ἀλογον-γαρκὸν ἄζούλιγον (γαρκὸν = ταῦρος) Χαλδ. || Φρ. Ἀμον ἄζούλιγον γαρκὸν (ἐπὶ νέου ἀτιθάσου) Χαλδ. Συνών. ἀκοπάνιστος, ἀκόπανος. β) Ἀτίθασος Πόντ. (Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.)

Πβ. ἄζούλιαστος.

ἄζούματο τό, Ἀθῆν. ζούματο Θήρ.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἄζουμο, ὃ ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. εὔζωμον. Διὰ τὴν παρέκτασιν πβ. ἄλογο-ἀλόγατα-ἀλόγατο.

Ἡ ἀγρία μορφή τοῦ φυτοῦ εὐζώμου τοῦ ἡμέρου (*eruca sativa*) τῆς τάξεως τῶν σταυρανθῶν (*cruciferae*). Συνών. ἄγρια ρόκα (ἰδ. ρόκα). [**]

ἄζουμος ἐπίθ. Λεξ. Ἐλευθερουδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. ζουμί.

Ὁ μὴ περιέχων ζωμόν.

ἄζούπιστος ἐπίθ. σύνθηθ. ἄζιούπιστος Ἡπ. ἄζούπιγος σύνθηθ. ἄζούμπ'γους Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἄζούπητος Βιθυν. Ἡπ. Πελοπν. (Καλάβρυτ. Κορινθ. κ. ἀ)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ζουπιστὸς <ζουπιίζω, παρ' ὃ καὶ ζουπῶ, ὅθεν τὸ ἄζούπητος.

Ὁ μὴ συνθλιβεὶς, ὁ μὴ συμπιεσθεὶς σύνθηθ. : Ἀνὰ τὰ μῆλα εἶναι ἄζούπητα Κορινθ. Ἀζούμπ'γα τὰ χονυμὶ τὰ σταφύλια ἀκόμα Αἰτωλ. Ἀφ' τοῦ ἄζούμπ'γον τοῦ ρουϊδάκ'νον αὐτόθ. || Φρ. Πῆγε ἄζούπητος ! (κατεστράφη ἄρδην, αἰφνιδίως !) Καλάβρυτ. Κορινθ.

ἄζουπούδιν τό, Κύπρ. ἄζουπούιν Κύπρ.

Ἀγνώστου ἐτύμου. Πβ. ἄζινα.

Μικρὸς πεφυρωμένος ἄνθραξ κεκρυμμένος ἐν στάκτῃ, ὁ ὁποῖος ἐρχόμενος εἰς συνάφειαν μὲ τὸν ἀέρα σβῆνει.

ἄζούχι τό, ἀμάρτ. ἄζούχ' Πόντ. (Κοτύωρ. Σάντ. Χαλδ.) ἄζίκι Προπ. (Ἀρτάκ. Πάνορμ.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *azik*.

Ἐφόδια εἰς τροφίμα κττ. ἐνθ' ἄν. : Δύο ἡμερῶν ἄζούχ' ἃ παίρωμε (θὰ πάρωμε) Κοτύωρ. || Παροιμ. Ἀσ' σὴ γειτο-

